

LUCIFERNUM *Retsin's Vade-mecum*
CANCERERE

SUR UN CORPS SAIN, LE CANCER
N'A AUCUNE PRISE *an° 1925*

OP EEN GEZOND LICHAAM,
HEEFT DEN KANKER GEEN VAT

Ná een lange zoektocht naar wat een gezond
Lichaam dan wel is, conclusie van dokter
Camille Retsin 1875 ~ 1927: de mens vergiftigt
zichzelf, ook de natuur en de dieren
rondom hem, hijzelf is "DE GESEL GODS" die, verzwakt
de gladder kankerstange" onbedachtzaam binnenhaalt.

BYBEL - genesis 3/1-24 KORAN. Soera 6 / vers 99-141
Her name is CANCERERE, same Fate, knocking on your door,
calling all you, rich and poor (poem lucifernum act 2B)
De mens is een vogel voor de kat, een die "spartelt als
GESCHOTEN WILD" en die zijn hoop stelt op de doctoren,
Die de ZIEKTEN niet aan de oorzaken, heling alleen,
aan de symptomen daarvan kennen.

Bible - matth. 7/11-15 "Beware of them false prophets, they
sell you cures, they don't use themselves" KORAN - Soera 96/11-19

LUCIFERUM, a Journey behind the Curtains of Night 1

1996, ik woon in groot, historisch gebouw, 1000 m² uit 1756, in het legendarisch oude hart van stad Brugge, vlakbij De Burg en de Bloedkapel. Ik ben niet alleen, bij mij woont de nacht-waker CERBERUS (Cerbere) de Hellehond uit de Griekse mythologie, die s'nachts mijn taak overneemt, ik ben de Sogportier, de conciërge, de huisbeurwaarder, de Tehi-Tehi boy van het huis, het manusje van alles, ik ben een beetje Electricien, een beetje loodgieter, dakwerker (inderdaad na iedere storm moet ik het dak op om te verwaarde pannen weer op hun plaats te leggen). Ik ben ook de hovenier van het huis en ik heb in de binnentuin de sfeer van Guido Gezelle's „Kerkhofblommen“ herschapen, want toen ik hier voor teerst aankwam merkte ik een 7 tal oude gietijzeren kruisen tegen een kerkhofmuur en daaronder naamloze zerkstenen. Ik hoorde van een legende, van een „brave“ seriemoordenaar die zijn slachtoffers dan toch nog een kristelyke begraafing gunde waar hyzelf priester, koster en doodgraver was, een groot kind zoals die 2 in „JEUX INTERDITS“ die de kruisen op het kerkhof stelen om er hun dode ratten, konijnen, katten naar het sodesritueel der „grote mensen“ naar waardigheid mee te begraven. Of er waarheid zit in dit griezelverhaal moet maar eens Academisch onderzocht en beantwoord worden, my kan het niet deren want na 27 jaar komen ze graag in deze magisch-realistische kerkhofblommertuin om er in de schaduw der palmbomen, een ORVAL-biertje te nuttigen. Rond de zerken heb ik HORTENSIAS gepland en daarboven twiiven de „CHINEESCHE WAAIERPALMEN“, TRACHYCARPUS FORTUNEL, de enige ter wereld die winterhard dus vorstbestendig zyn. Om deze ktoostertuin-sfeer nog eens op te snuiven zul je naar de AÇORES, de Vlaamsche eylanden gaan.

Op oude zeekaarten ziet men de portugeesche eilandengroep der AZOREN aangeduid als „de vlaemsche eylanden“, omdat deze ten tyde van de Beeldenstorm door Vlamingen gekoloniseerd werden, die terens hun houten, gepolychromeerde heiligenbeelden uit hun geplunderde kerken rusten aldaar in veiligheid te brengen en die staan er sindsdien nog steeds. Zo is het duidelyk dat onze Vlamingen geen zware kolonisten kunnen geweest zyn zoals de Belgen in Congo ten tyde van Leopold II, want ze op de Azoren aankwamen waren daar geen menschen, alleen grote roofvogels „Açores“ genaamd. In het dorpje OS FLAMENGOs, waar ze allen zich wegens hun Vlaamse namen op hun dit-herkomst beroepen en typisch Vlaamse beroepen nog uitroepen als Molenaars want zy hebben de Molens hier ge-intro-duceerd, tuinbouwers want overal langs landelyke ^{wegen} bloeien hortencias in onvergelykbare kleurenpracht, hier moet je rondwandelen om gezette kerkhofblommen te begrijpen. Het klimaat is er mild, subtropisch en toch onstandvastig zoals by ons, daarmee gedijen palmen, yuccas, palmettes, fatsyas nu goed in Brugse binnentuinen waar ze door de hoge muren geen vorst tijden want beschermd tegen de gure noorderwinden. Door de afwezigheid van zandstranden, plotselinge regenbuien die bloem- en groentenvelden, ananas- en bananenteelten, opwerpen tot een weelderige natuurexplisie, blijven de Azoren gespaard van massatoerisme, hier is de tyd sinds de middeleeuwen stilgestaan en wil je die herbeleven zonder te hoeven te reizen dan moet je 5 € ingang betalen in mijn kerkhofje bezoeken, ook de monumentale kelders met nissen voor wel 100.000 flessen

Wanneer ik 30 jaar geleden voor het eerst het huis bezocht, kwam ik in de middeleeuwse kelders waar hoge Kolonnen in doornikse hardsteen omhoog ryzen zoals in de Kerken, met daarboven bakstenen gewelven en waar deze samen komen, metste de bouwheer een Scluitsteen met zyn naam daarop om niet vergeten te worden in de komende eeuwen en ik lees „DESE VAUTEN SYN DOEN MAECKE door BARON CHARLES ALBERT VAN DER BEECKEN TER CRINGEN IN T' JAER ONZES HEEREN 1756“. Met dit nieuws ga ik naar mijn oude vader, die nu by God is en deze zegt mij dat ik een ezel ben „jij gaat dat oud huis restaureren? je hebt er voor jaadren en inmiddels kan je van deze stenen niet eten, maar deze gaen wel al je jonge (ik was er al 56!) energie oprreten en jij zal arm blijven.

„'t was d' Uure dat de landman gaat
en op zyn hert een Kruise staat
en op zyn Land een Kravis
en biot en weent en zaait

hetgeen minchien een ander maait

en lachend voert naar Huis „ (Kerkhofblommen)

Mijn vader was wijs, hij heeft dan toch gelijk gehad, dat in weldra 30 jaar geleden en nu ben ik oud en grays en klein gepensioneerd. maar ik heb zyn raad opgevolgd, want de volgende dag heb ik een plakkaat buiten tegen de gevel gehangen, overtuigd dat ik in de kortste tyd van Jete BOL aan MYN BEEN verlost zall zyn: „HOUSE FOR SALE“, het heeft et al die tyd 27 jaar gehangen en nooit heb ik iemand gezien die myn KRUIS wou overrumen.

DE BRUGGELING van Vandaag bouwt de KROTTEN van de TOEKOMST (^{James Ensor}) 4.

Het licht wel of ik vervloekt ben, ik zit opgezaagd met een oud wijf waar ik vanaf wil, maar dat niemand van my overnemen wil, steeds hetzelfde: geklasseerd Hz je mag niet verbouwen of je moet het aanvragen (dat is maar goed ook anders heeft de vlaming met een steen in de maag, straks het laatste erfgoed opgesoupeerd) te veel kosten aan, br 100 meters gevel te restaureren, geen hotel want er is een hotelstop, boetes als je er spoedig aan begint, het zinkwerk alleen kost een fortuin. Stadshulp moet je niet verwachten, dit zijn bureaucraten die "naar het boekje werken" zoals de Flicker, en middelmatige burgemeesters en politiciers die naar de stemmen der steuntrekkers peilen. UNE VILLE LIVREE A LA SOCIALE EST UNE VILLE PERDUE / James Ensor. En zie maar: sedert graaf Leopold Lippens er niet meer is, hebben de al te machtige bouwpromotoren het voor het zeggen: ze bouwen woontorens by het strand, maar het strand wordt niet breder: dus OVERBEVOLKING en OVERTOERISME. Dit is de situatie in het mondaine (maar niet voor lang meer) KNOKKE, maar in Brugge is het niet beter, het Venetie van het Noorden gaat de zelfde VERSTOPPING / CONSTIPATION tegemoet, ze hebben nu een haven aangelegd ten behoeve der moderne PEST: de CRUISESCHEPEN, hoe meer zielen, hoe meer vreugd". Dus verlaat ik het huis nooit in de dag, ik ga met CERBERE op wandel 's nachts, want overdag zie ik niets als overvete Pinguin rondzaggelen, ge-tattoueerde BASTEN, ARMEN, SPINNEBENEN, "BRUGES' LA MORTE" dat authentieke is nu voorgoed verdwenen!

In de kelder staat een merkwaardige, antieke verwarmingsinstallatie, die moet er een eeuw geleden geplaatst zijn geweest bij het bouwen van een der eerste centrale verwarming in de stad, eertijds een moderne revolutie, vandaag hopelooze verouderd, maar de winter komt eraan en ik zal moeten stoken. In de Stookplaats staat een machtige gietijzeren brander, 't lijkt wel een Locomotief, een vuurhaard die een zak kolen van 50 kg in één hap opslokken kan. Ik griezel even als ik bedenk, moest er ooit een seriemoordenaar hier geleefd hebben, hij zou elk lijk in éénmaal spoorloos in deze stoof hebben kunnen laten verdwijnen, beter dan de LANDRU, die had maar een kleine kolenstoof in zijn keuken om al zijn madams te laten verdwijnen in de rook en in zijn schouw het is hem fataal geworden want de ganze buurt begon te stinken naar oude wijven en dat valt Feuslotte op. Naast de brander bevindt zich een kolenopslagplaats, de kolen werden vanop straat door de KOOLMARCHAND, doorheen een luik naar binnen gegooid, en met deze voorraad zou ik het moeten doen. Gelukkig voor mij was er bovenop dit hels machien (het leek wel uit de tijd van Jules Verne (1880) te stammen) een systeem aangebracht, een geniale uitvinding uit die tijd FEU CONTINU genaamd, die toeliet een reserve kolen bovenop de brander te "stockeren", waarop de vuurhaard automatisch van kolen voorzien werd, wel 12 uur lang, zodat de stokers, anders dan op de treinen en Oceaanstomers, er niet gedurig moeten bijstaan om de vuurhaard bestendig te voeden en kolen bij te scheppen. Bij de eerste vrieskou sloot ik alle radiatoren in de vele kamers van het huis af en trok ik mij terug in de oude keuken waar alleen nog het warme water verwarming bracht.

Daar stond nog een individuele „cuisinière“ een gietijzeren keukens-
 stoof waarop men koken kon, met links en rechts van de brander
 2 ovens, groot genoeg om een hele kalkoen te braden in één oven
 alleen, dus te groot voor mij. Maar in december reeds begon het te
 vriezen, dat waren nog eens winters (1996) en ik merkte dat ik
 per etmaal, dat is 24 h., wel 50 kg kolen moest stoken om de
 installatie aan de gang te houden om de keuken alleen te
 verwarmen. Ik had mij vanuit mijn kamer die niet te verwarmen
 was naar de (grote) keuken teruggetrokken en er mijn bed ook
 geïnstalleerd, zo ook mijn schrijftafel en schildersezel en de
 mand van CERBERE, de hond. Langzaam drong het tot mij door
 dat ik deze situatie niet lang volhouden zou want mijn voor-
 raad kolen slonk zienderogen. In het begin van Januari ver-
 slechterde het klimaat nog steeds, ik luisterde dagelijks naar de
 weerberichten, dat was nog met Armand Pien die er telkens als
 troost een grapje bij vertelde maar dat mij slechts matig troosten kon.
 Kolen waren goedkoper dan nu, maar à rate van 50 kg per dag
 zou ik het niet lang volhouden, er waren ook geen koolmarchands
 meer die met hun kamion 1.000 kg per keer konden leveren,
 die tijd was voorbij, 't was allemaal met goedkope MAZOUT
 nu, mijn installatie was hopeloos verouderd en geld om er
 een net stookolie te installeren had ik niet. Ik zou het land
 ontvluchten en naar het zuiden trekken zoals de trekvogels
 doen, die keren terug in de lente. Ik nam een drastische beslissing
 in plaats van thuis te blijven en mijn laatste kolen op te stoken,
 zou ik mijn laatste energie aan mijn KAMION besteden, aan
 benzine om 2.000 km naar het zuiden te overbruggen.

Ik had indertijd een kamion gekocht, nieuw dan nog ook, ten behoeve van het bedrijfje dat ik toen had, en later als dat opgedoekt was, had ik er een "DORMOBILE", zo noemde men een kampeerwagen toen, van gemaakt, binnen leek dat op een duikboot, een lange smalle doorgang met links 2 stapelbedjes en rechts een keukentje op BUTAGAS (boubonnengas) dit keer, en achteraan een wasplaatje en toilet, goed geïsoleerd evenwel, en onderaan had ik ten tijde van de energiecrisis en de autoloze zondagen en daarbovenop de terreur van de overheid die het debiet aan de benzinepompen halveerde, ik had in die periode van algemene onzekerheid alsof de crisis voorgoed was (te vergelijken met de COVID-pandemie en de huidige masker-terreur, waar is die nu 2023 gebleven?) ik had supplementaire benzinetanks onderaan mijn vrachtwagen laten aanbrengen, dit was in 1970, je wist niet hoever je kon rijden en waar je nog kon tanken, zoals de terreur met de elektrische wagens van vandaag waar mee je nooit zeker bent waar en wanneer je in panne zal vallen. Mijn kamion was dus volgetankt met eventjes 350 liter BENZINE, ik kon er gans Frankrijk en Spanje doortijden zonder te tanken, ik kon dus beter deze voorraad verbruiken zuidwaarts en zien waar ik dan, tenminste onder de ZON, zou belanden. Myn schryf- en schildersgerief nam ik mee om er myn reisverslag mee te maken, misschien zou het BRUGS Handelsblad by myn terugkeer, het wel willen publiceren. Ik stopte de wagen vol proviand voor 2 maand en ik vertrok zowat zoals COLOMBUS met dit verschil dat ik wist waar ik wilde stranden, voor my was dat de atlantische zee-kust van MAROC.

Ik had ten tijde van de villa Valhallansteijn waar ik conciërge was in het idyllische Duinbergen, een andere conciërgesfamilie leren kennen, Maroccanen die het geluk hadden in hun land een hotelletje in een toeristische baaiplaats over te nemen van fransen die van hun pensioentje wilden genieten, dit plaatsje is MOHAMMEDIA, vlak naast de koninklijke residentie. In de winter is er geen toerisme, de weg erheen een rookkleurige aardeweg, vlak gelukkig, naast de zee, de atlantische oceaan ter hoogte van de carriërische eilanden. Mijn kamion heeft dezelfde mechaniek als die der OPEL BLITZ militaire vrachtwagens uit de II de wereldoorlog (zoals er meerdere te zien zijn in de film over de mislukte aanslag op HITLER door kolonel Von Stauffenberg) de laatste OPEL BLITZ die de fabriek afleverde zou de mijne zijn, daar na werd de productie gestopt: het waren de laatste vrachtwagens op BENZINE, 6 CYLINDER, snelheid 120 km/h, geruisloos als een pullmann, wat anders dan die schreeuwerige stegels van Mercedes de grote concurrent die de zwanezang van de OPEL BLITZ insluidde. Het verbruik viel best mee als je niet vlugger ging dan 70 km/h. en dat deed ik met regelmatig halt te houden, CERBERE zat naast mij en die moest ik ook wel regelmatig buiten laten. Als je zo'n afstanden rijdt is het opletten niet toe te geven aan de gevaarlijke vijand die vrachtrijders ofté CAMIONNEURS bedreigt: VERMOEIDHEID, dus regelmatig stoppen, slapen, recupereren, geen haast maken, autopistes vermijden omwille van hun sentonigheid, de ROUTES NATIONALES nemen, die vallen best mee, en je ziet nog wat, vooral hoe planten groei groener wordt naarmate je opschuift naar het Zuiden, het begint by BORDEAUX.

Ik opteer voor de attantache kustroute, dat is dan **JOINRE L'UTILE A L'AGREABLE**, de touristische kant op, je moet er wat tijd voor vrijmaken maar dat deel van Frankrijk is nog redelijk onge-rept: Adresseelles! een halfe waard omwille van zijn "plateau de fruits de Mer". Etaples! visrestaurant "Aux Pêcheurs d'Etaples". Berck sur Mer, restaurant "La Grilladine" en verder "Le CROTOY". En dan plots een wonder alsof je in een oude postkaart terecht komt, dat kan alleen hier in MERS LES BAINS, de architectuur van de Belle-Epoque is er bewaard gebleven. Verder naar Dieppe met zijn bewaarde oude vissersharen, FECAMP, HONFLEUR, TROUVILLE, HOULGATE, DIVES sur MER! Port Guillaume, VILLERS sur MER, CABOURG, CAEN, NANTES en dan over Rochefort naar Bordeaux en even verder naar LES BAINS d'ARCACHON met zijn oestertkokerijen, vandaar over BIARRITZ naar ST JEAN de LUZ en dan ben ik aan de grens met Spanje: SAN SEBASTIAN en dan VITORIA, BURGOS, VALLADOLID, en kenslotte SALAMANCA waar ik 2 dagen zal verblijven want hier is de tijd blijven stilstaan, ouderwetse winkeltjes zoals in de jaren 1920 bij ons, tavernes en eethuisjes, alles intact, geen modernisatie en geen tourisme, eerlijke bediening zoals ten tijde van General Franco, toen de "Spanjaardse" Horeca nog eerlijk was, die is vandaag vet te zoeken in het binnenland, bij de grens met Portugal. Maar "je vous parle d'un temps que les moins de 80 ans ne peuvent pas connaître" (Aznarour: La Bohème). Ik spreek dan ook van het Spanje dat ik als 22 jarige bezocht, doorkruiste in 1962. Er waren geen autobanen, Benidorm was een vissersdorpje. Met weinig PESETAS op zak was je rijk, alle Alcoholsoorten spotgoedkoop en overal GUARDIA CIVIL met TRICORNES op 't hoofd.

HOW SWEET it is GOIN' DOWN SOUTH where Palmtrees growing. 10.
En zo zak ik steeds maar zuidowaardser, richting Gibraltar, ik rij
thans door het land van DON QUICHOTE, het is er comfortabel
rijden, vlakke velden, de bergen bevinden zich aan de middellandse
Zee, de costa BRAVA van Tourisme verzadigd. Hier is alles nog
authenticiteit en het is heerlijk dat de baantovernes waar
alle Truckers kunnen pauzeren, de GANSE NACHT open zijn on-
der een heldere sterrenhemel, ik hou er steeds even halt om
de motor van mijn Opel Blitz wat rust te gunnen, hy heeft al
meer dan 100.000 km op de teller en ik moet regelmatig wat olie
byschenken, ook water in de radiator, het is teuslotte maar een
benzinemotor, de diesels gaan 5X Langer mee en zijn onvermoei-
baar lijk die engelse vrachtwagens waar de spaanse transporteurs
mee rijden, van het merk LEYLAND met hun vernikkelde radia-
toren vooraan, zij tuffen aan 70 km/h. onvermoeibaar, dag en nacht.

MY DIXIE DARLING - the CARTER FAMILY circa 1930.

My Dixie Darling listen to the Song Tsing, beneath the silver Moon,
with my Banjo right in Tune. My Heart is ever true,
I love no one but you, my Dixie darling, my Dixie Queen.

Way down below the Mason-Dixie line, down where the Honeysuckles entwine
There's where the Southern Winds are blowing, Daisies growing,
goin' down South to have a big Time, see you in old Caroline
drinking my Booze as I please, longen' for you to squeeze

Girls down South in gay finery, whirling round in Society,
there's where I long to be, where the Jellyrolls are free,
there's where Southern Winds blowing, there I long to be.

De versie van mijn vroegere banjoleerist, Bernell Adams
de Banjo. Van from Oregon (hy is by God nu)
is de meeste, hy had de tender voice van de
FOLK SINGER - POET. God bless him.

...AND WE POINTED HER NOSE to the SOUTHERN STAR... 11.
and we're bound for the Rio-Grande. Shanty (a seamen's song 1845
En zo doe ik, de richt de neus van mijn Kanion steeds zuchtswaar-
ser, nu naar SEVILLA het echte oude spanje met zyn Bodegas,
zyn PLAZA de TORO, ik heb er goed aan gedaan hier in volle winter
aan te komen, ik vind er rust en grandeur bewaard sinds de tyd
van de CONQUISTADORES. Ik begryp de vakantiegangers van by
ons niet, als het by ons eindelyk zomert en wy van ons eigen
kunnen genieten, trekken deze ondankbaren massaal met
pak en zak, beladen en zwetend met de kindjes mee, en ook
Boma moet mee, ze hebben de hond in het Asiel gedruemd en
nu ryden ze in de FILE, verstoppingen en péages tegemoet
om ergens aan de middellandse zee op een strand te puffen
en te hijgen onder de loden middagzon, daar waar de aloude
bewoners zich van 12 h. tot 16 h. terugtrekken achter witte
gevels om te verpozen tydens de SIESTA; als ik spanje in
de jaren 1960 bezocht, leken steden en dorpen wel ontvolkt
altes gesloten, geen kat op straat. Hoe moet men onze va-
kantieverhuizers overtuigen in de winter naar het Zuiden
te gaan, maar allen zyn vergiftigd door het massatoerisme,
waar alle volksidioten op t verkeerde moment naartoe trekken,
daar wilden ze dan ook zyn om nog eens opgelicht te worden
door een gewetenloze horeca, overwerkte zakkenrollers, ge-
legenheidsdieren en professionelen, want waar de horeca onnozele
toeristen opduikt zyn de roofdieren ook van de party, dit is
een verschynsel van alle tyden, inderdaad ER IS NIETS
NIEUWS ONDER DE ZON. Inmiddels heb ik Sevilla verlaten en
begeef my nu verder DOWN SOUTH naar la BELLE de CADIZ

Dit is de mooiste en authentiekste streek van Spanje: ANDALUCIA, arabisch voor „het land van het licht“, ik kom aan in SANLUCAR de BARRAMEDA en daarby BARBATE de FRANCO, hier is niets veranderd sinds de tijd van Christoforo Colon en de haren vauwaar hy vertrokken is voor zyn CONQUEST of PARADISE staat er nog ongeveer even verlaten by. De nationale baan NIV is niet druk, alleen wijd vrachtvervoer en brengt my naar mijn eindbestemming op het Iberisch schiereiland, naar ALGESTRAS waar ik de Ferry zal nemen naar een der vrijhavens in Marocco, dan wordt dan CEUTA of MELILLA maar eerst hou ik stop in een Moors havenstaetje TARIFA waar alles arabisch gebleven is alsof de Moren er pas gisteren in 1492 verdreven werden. Tandaag moet je er niet meer gaan, de ganze streek niet want verpest door drugs, ZOMBIES komen je tegemoet om te schrieken, geef je niet dan stelen, de politie is onmachtig, het is hier een tweede CALIFORNIA geworden door het heerlijk klimaat, ze liggen als melaatsen te slapen onder de blote hemel, allen hebben ze honden waarmee ze bedelen en s'avonds legen ze de vuilbakken der supermarkten.

CALIFORNIA is the GARDEN of EDEN, Woody Guthrie
 it's a PARADISE for you and forme 1935
 but don't go there if you ain't got the DO-RE-MI

Ik neem de Ferry in Algesiras, aan de overkant zie ik de lichtjes van Tanger, ik land in CEUTA, de vrijhaven waar alles staksmij is, ook de benzine en ik tank ± 300 liter, een ongeduldige file achter mij, maar ik heb ongeveer 3000 km op de teller, ik heb dus het parcours spaarzaam afgelegd met zo'n 10 liter / 100 km.